

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Pavlem Riedlbauchem ve věci žalobkyně: **ALGECO s.r.o.**, IČO: 25520334, se sídlem Olšík 586, Spytihněv, 763 64, právně zastoupena Mgr. et Mgr. Patrikem Tauerem, advokátem se sídlem Vinohradská 2134/126, 130 00 Praha 3, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, 128 10, o zaplacení 52.500,- Kč s přísl.

t a k t o :

- I. **Žalovaná je povinna** zaplatit žalobkyni částku 35.000,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky od 28. 12. 2016 do zaplacení, a to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. **Žaloba**, již se žalobkyně domáhala zaplacení částky 17.500,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 52.500,- Kč za den 27. 12. 2016 a z částky 17.500,- Kč od 28. 12. 2016 do zaplacení, **se zamítá**.
- III. **Žalovaná je povinna** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.342,- Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 23. 1. 2017 domáhala na žalované zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 52.500,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 27. 12. 2016 do zaplacení, která vznikla nesprávným úředním

postupem v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Mostě (dále jen „OS“) pod sp. zn. [REDAKCE] (dále jen „původní řízení“). Nesprávný úřední postup dle žalobkyně spočíval v nepřiměřené délce původního řízení. Žalobkyně uvedla stručný přehled úkonů a rozhodnutí soudů v původním řízení s tím, že dne 3. 2. 2012 se její právní zástupce dozvěděl o podání obžaloby na pana Z [REDAKCE] a dne 19. 6. 2016 mu byl doručen rozsudek odvolacího soudu, v němž byla žalované přiznána část nároku na náhradu škody uplatněného v rámci trestního řízení. *Žalobkyně výslovně uvedla, že přípravné řízení předcházející soudnímu stádiu trestního řízení není předmětem tohoto řízení a že požaduje zadostiučinění pouze za řízení vedené před soudem.* V neposlední řadě žalobkyně uvedla, že dne 27. 6. 2016 uplatnila u žalované předmětný nárok, přičemž žalovaná ke dni podání žaloby žádné stanovisko neposkytla.

V podání došlém dne 8. 10. 2017 žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Žalovaná učinila nesporným, že žalobkyně uplatnila podáním doručeným žalované dne 27. 6. 2016 nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu z důvodu a výši uvedeného v žalobě. Žalovaná v rámci mimosoudního projednání posoudila průběh původního řízení a dospěla k závěru, že trvalo po dobu 4 let a 3 měsíců, přičemž nezaznamenala výrazná období nečinnosti ze strany soudu (s výjimkou doby, kdy byl vyřizující soudce na stáži u Krajského soudu v Ústí nad Labem) a dále že na délce řízení se podíleli zejména obžalovaný a svědek. Žalovaná tedy posoudila nárok žalobkyně jako důvodný, když shledala, že celková doba původního řízení byla nepřiměřená, a poskytla žalobkyni zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Formu zadostiučinění žalovaná odůvodnila tím, že s ohledem na značnou výši základního kapitálu žalobkyně a na to, že jejími dvěma společníky jsou společnosti sídlící v Německu, nebyl nárok žalobkyně na náhradu škody v původním řízení příliš významný. Z uvedeného důvodu je konstatování porušení práva žalobkyně dostačující.

Žalobkyně následně ve své replice doručené soudu dne 10. 11. 2017 uvedla, že konstatování porušení práva na projednání v přiměřené době není dostačující, když se na délce řízení nijak nepodílela a navíc požadovala náhradu škody nikoli v triviální výši.

Podle ustanovení § 115a o.s.ř. k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. V dané věci soud na základě výsledků přípravy jednání dospěl k závěru, že ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů. Účastníci proti rozhodnutí věci bez nařízení jednání neměli námitek, resp. s tímto procesním postupem vyslovili souhlas. Soud tedy s ohledem na splnění podmínek předvídaných shora citovaným ustanovením § 115a o.s.ř. věc projednal a rozhodl, aniž by nařídil jednání.

Skutková zjištění:

Ze shodných tvrzení účastníků a listinných důkazů (tj. žádost žalobkyně ze dne 27. 6. 2016 a stanovisko žalované ze dne 2. 10. 2017) vzal soud za prokázané, že žalobkyně se dne 27.6.2016 obrátila na žalovanou se žádostí o odškodnění nároku na náhradu přiměřeného zadostiučinění z důvodu a výši uvedeného v žalobě, a že žalovaná shledala její žádost důvodnou, protože jí přiznala zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Žalobkyně tedy splnila podmínku pro soudní uplatnění

nároku na náhradu škody či přiměřeného zadostiučinění způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ustanovením § 14 zákona č. 82/1998 Sb., *o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti* (dále jen „zákon“) představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.

Ze spisu vedeného OS pod sp. zn. [REDAKCE] (vypočteny jsou jen nejpodstatnější úkony či rozhodnutí soudu a podání účastníků, přičemž *za dobu před podáním obžaloby* soud uvádí jen ty nejdůležitější skutečnosti, když žalobkyně *se* za dané období zadostiučinění *nedomáhá*) soud zjistil, že usnesením Policie ČR ze dne 22. 2. 2011 bylo zahájeno trestní stíhání Z [REDAKCE] I [REDAKCE] a M [REDAKCE] I [REDAKCE] pro zločin zpronevěry spáchaného formou spolupachatelství. Usnesením okresního státního zástupce ze dne 31. 1. 2012 bylo trestní stíhání M [REDAKCE] I [REDAKCE] zastaveno. Dne 3. 2. 2012 byla OS doručena obžaloba na Z [REDAKCE] I [REDAKCE] pro spáchání zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Dne 30. 3. 2012 bylo nařízeno hlavní líčení, které se konalo 30. 5. 2012; hlavní líčení bylo odročeno na den 11. 9. 2012, neboť obžalovanému nebylo předvolání doručeno včas; hlavní líčení dne 11. 9. 2012 bylo opět odročeno z důvodu omluvy a žádosti obžalovaného na 11. 12. 2012. Následně se OS opakovaně pokoušel doručovat předvolání; hlavní líčení konané dne 11. 12. 2012 bylo opět odročeno na 27. 3. 2013, neboť se obžalovanému nepodařilo doručit předvolání. Dne 27. 3. 2013 se konalo hlavní líčení, během něhož obžalovaný vypovídal, proběhl též svědecký výslech, hlavní líčení odročeno na 11. 6. 2013, z něhož se obžalovaný omluvil ze zdravotních důvodů, a tak bylo odročeno na 11. 9. 2013; OS se opět neúspěšně snažil doručovat předvolání i prostřednictvím Policie ČR; ve spisu je dále založeno několik přípisů od Policie ČR v reakci na žádost OS o předvedení obžalovaného a dalších osob s tím, že se je nepodařilo najít a adresy trvalého pobytu jsou hlášeny na úřadě nikoli v místě skutečného bydliště; dne 10. 9. 2013 se obhájkyň obžalovaného omluvila z hlavního líčení; ve spise je založen úřední záznam ze dne 11. 9. 2013, dle něhož se obžalovaný dotazoval, zda se bude konat hlavní líčení; během hlavního líčení téhož dne OS konstatoval, že se nepodařilo doručit předvolání obžalovanému a dále že se jeho obhájkyň omluvila; odročeno na 13. 11. 2013; dne 12. 11. 2013 bylo soudu ze strany Policie ČR sděleno, že nebylo možné doručit předvolání obžalovanému, neboť není znám jeho skutečný pobyt. Dne 13. 11. 2013 proběhlo další hlavní líčení za účasti obžalovaného; odročeno na 25. 2. 2014, kdy se obžalovaný opět nedostavil, odročeno na 6. 5. 2014; dle úředního záznamu nebyla možná ani eskorta svědka k hlavnímu líčení, neboť byl zastižen pozdě; dle úředního záznamu ze dne 15. 4. 2014 svědek vzal na vědomí termín nařízeného hlavního líčení s tím, že se dostaví; dne 6. 5. 2014 obžalovaný telefonicky ověřoval, zda OS došla jeho omluva z hlavního líčení, což z technických důvodů na straně OS nebylo možné ověřit. Přípisem ze dne 6. 5. 2014 vyjádřil obžalovaný souhlas s konáním hlavního líčení v jeho nepřítomnosti. Během hlavního líčení dne 6. 5. 2014 dále OS konstatoval, že se nepodařilo obžalovanému doručit předvolání a s ohledem na plánovanou stáž věc řešícího soudce bylo hlavní líčení odročeno na neurčito; téhož dne zároveň předvolaný svědek uvedl, že vypovídat nebude. Ve spise následuje několik přípisů od Policie ČR ohledně adresy a místa pobytu svědka a obžalovaného. Dne 18. 2. 2015 bylo nařízeno hlavní líčení na den 14. 4. 2015; předvolání se opět nepodařilo obžalovanému doručit; zástupce zdejší žalobkyně se e-mailem z hlavního líčení omluvil, stejně jako obžalovaný, který zároveň souhlasil s jednáním v jeho nepřítomnosti. Dne 14. 4. 2015 se tedy konalo hlavní líčení, které však bylo záhy odročeno na den 23. 6. 2015; na toto hlavní líčení se obžalovaný nedostavil, ačkoliv mu předvolání bylo

dle protokolu doručeno, OS konstatoval, že lze jednat i přes absenci předvolaných osob a hlavní líčení odročil na 1. 9. 2015. Dne 23. 6. 2015 OS vydal příkaz k zatčení obžalovaného; dne 26. 6. 2015 se obžalovaný omluvil z neúčasti na hlavním líčení a přislíbil další účast. Následně je ve spise založen e-mail zástupce zdejší žalobkyně, kterým se omlouvá z hlavního líčení. Dne 1. 7. 2015 bylo vyhlášeno pátrání po obžalovaném; dne 16. 7. 2015 byl u OS sepsán protokol, dle něhož si obžalovaný přebral písemnosti a poučení, že nelze vést hlavní líčení v jeho nepřítomnosti; dne 17. 7. 2015 byl odvolán příkaz k zatčení obžalovaného. Další hlavní líčení se konalo dne 1. 9. 2015, během něhož proběhl výslech znalce. Dále je ve spise založen e-mail právního zástupce žalobkyně ve vztahu ke vzniklé majetkové škodě. Dne 24. 11. 2015 se konalo další hlavní líčení, během něhož byl vyhlášen odsuzující rozsudek proti obžalovanému Zdeňku Ignačákovi, který byl uznán vinným ze spáchání trestného činu zpronevěry a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 2,5 roku; poškození, tj. zdejší žalobkyně a společnost KOMA RENT s.r.o., byly se svým nárokem na náhradu škody odkázány na občanskoprávní řízení s tím, že by pro rozhodnutí o náhradě škody bylo třeba provádět další dokazování nad rámec trestního řízení. Proti rozsudku podala žalobkyně dne 2. 12. 2015 odvolání; dne 7. 12. 2015 požádala obhájkyň odsouzeného o přiznání výše odměny, o čemž OS rozhodl usnesením ze dne 8. 12. 2015; dále byla usnesením ze dne 10. 2. 2016 odsouzenému uložena povinnost nahradit státu odměnu zaplacenou jeho obhájkyň. Dne 16. 2. 2016 byl spis předložen Krajskému soudu v Ústí nad Labem k rozhodnutí o odvolání žalobkyně; následně bylo nařízeno veřejné zasedání na den 29. 3. 2016, z něhož se právní zástupce zdejší žalobkyně omluvil; veřejné zasedání bylo odročeno za účelem obeslání odsouzeného a zdejší žalobkyně coby odvolatelky. Následně se žalobkyně opět omluvila z dalšího veřejného zasedání, stejně jako odsouzený i obhájce odsouzeného, kterému se nepodařilo doručit předvolání; dne 19. 4. 2016 bylo veřejné zasedání odročeno na 10. 5. 2016, z něhož se právní zástupce žalobkyně opět omluvil. Dne 10. 5. 2016 byl napadený rozsudek změněn tak, že odsouzený je povinen uhradit žalobkyňi coby poškozené náhradu škody ve výši 459.000,- Kč; tento rozsudek byl právnímu zástupci žalobkyně doručen dne **19. 6. 2016**.

Právní úprava nesprávného úředního postupu a přiměřeného zadostiučinění:

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, kterým je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 15 odst. 1 zákona přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. Dle ust. § 15 odst. 2 zákona domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí zákona, se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění přihlédne rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále „Úmluva“). Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) na vnitrostátní úroveň.

Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. ESLP ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává ESLP nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení.

Podle stanoviska Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. Cpjn 206/2010, ze dne 13. 4. 2011, je třeba vnímat rozdíl mezi nepřiměřenou délkou řízení a vznikem tzv. průtahů v jeho průběhu. K porušení práva na přiměřenou délku řízení dochází tehdy, jestliže řízení trvá nepřiměřeně dlouhou dobu, a to bez ohledu na to, zda v daném případě byly zaznamenány průtahy ze strany příslušného orgánu. K přiměřenosti délky řízení Nejvyšší soud ČR dále uvádí, že je nutné vzít v úvahu dvě složky práva na spravedlivý proces, a to právo účastníka, aby jeho věc byla projednána a rozhodnuta v přiměřené době, a obecný požadavek, aby v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Vždy je ale třeba přihlížet ke konkrétním

okolnostem individuálního případu.

K nesprávnému úřednímu postupu a nemajetkové újmě v dané věci:

V dané věci začalo **rozhodné období původního řízení běžet dne 3. 2. 2012**, kdy byla u OS podána obžaloba na Z [REDAKCE] a **konec rozhodného období soud spatřuje v datu 19. 6. 2016**, kdy bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno rozhodnutí odvolacího soudu, kterým byl napadený rozsudek ze dne 10. 5. 2016 změněn. Celková doba původního řízení, resp. rozhodného období ve vztahu k posuzované nemajetkové újmě žalobkyně, tedy činila cca **4 roky a 4 měsíce**.

Řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, a to před soudem prvního stupně a před soudem odvolacím. Již samo vedení řízení u více stupňů soudní soustavy přitom mělo určitý dopad na celkovou délku původního řízení. Ačkoli nelze klást k tíži účastníkům řízení, že využívají svých procesních práv daných jim vnitrostátním právním řádem, na druhou stranu nelze přičítat k tíži ani státu prodloužení délky řízení v důsledku nutnosti reagovat na takové návrhy či podání účastníků řízení (srov. stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010).

Po skutkové stránce byla věc složitější, neboť bylo prováděno dokazování spáchání trestného činu listinami, výslechem svědků a znaleckým posudkem. Věc byla **složitější i po procesní stránce**, když byla vydána řada procesních rozhodnutí a činěna řada úkonů, a to zejména v souvislosti s předvoláváním obžalovaného a svědka k hlavnímu líčení, neboť se opakovaně, a to ani prostřednictvím Policie ČR nedařilo doručovat předvolání, příp. se obžalovaný opakovaně omlouval. OS tedy musel opakovaně nařízená hlavní líčení rušit a odročovat; nakonec soud vydal dokonce příkaz k zatčení. Problémy s absencí odsouzeného na veřejných zasedáních trvaly i před odvolacím soudem. **Po stránce hmotněprávní soud věc hodnotí jako standardně složitou**. V souhrnu tak **soud hodnotí věc jako spíše složitější**.

Dále je třeba konstatovat, že **žalobkyně se na celkové délce původního řízení** ve smyslu nečinnosti či obstrukcí **nepodílela**, jakkoli se opakovaně (včetně jejího právního zástupce) omluvila z hlavního líčení i veřejného zasedání před odvolacím soudem. Nicméně s ohledem na skutečnost, že nařízená hlavní líčení (i veřejné zasedání) nebyla odročována pouze v důsledku absence či omluvy žalobkyně (resp. jejího právního zástupce), soud jí tuto skutečnost k tíži nepřičítal. Soud však zároveň zaznamenal, že žalobkyně se o urychlení původního řízení nijak nesnažila, a to buď podáním formálního prostředku, tj. stížností na průtahy v řízení adresovanou předsedovi OS či podáním návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, kdy jde o podání, která by byla (samozřejmě uvedené je závislé v jakém momentu řízení by bylo učiněno a jak by u druhého institutu zněl návrh) způsobila k tomu, aby řízení, byť jen do jisté míry urychlily, nebo neformálně, a to žádostí o nařízení jednání, resp. urgencí, což by (i toto) do jisté míry svědčilo o zvýšeném významu původního řízení pro žalobkyni. V této souvislosti však soud zdůrazňuje, že není povinností účastníka o urychlení řízení se shora uvedeným způsobem snažit, jinými slovy použití uvedených prostředků mu lze klást k dobru (zvýšený význam), nikoliv k tíži (snížený význam).

Pokud jde o **význam řízení**, vzhledem k druhové stránce řízení, resp. jeho předmětu, kterým je majetková škoda, jakkoli v poměrně vysoké částce, soud hodnotí význam pro žalobkyni jako **standardní**, když žalobkyně ani neuváděla, že by význam řízení byl pro ni

zvýšený, jen nesouhlasila s postojem žalované ohledně výrazně sníženého významu. Co se týče obrany žalované, která formu zadostiučinění odůvodnila výší základního kapitálu žalobkyně a tím, že jejími dvěma společníky jsou společnosti sídlící v Německu, tato by mohla obstát jako případná reakce na tvrzený zvýšený význam řízení, nikoliv však jako důvod ke snížení významu řízení pro žalobkyni, a to právě s ohledem na nijak zanedbatelnou žalobkyni v řízení uplatněnou a částečně přisouzenou částku.

Konečně pokud se jedná o **postup soudu** coby jedno z klíčových kritérií pro posouzení přiměřenosti doby řízení, především nutno konstatovat, že tento **byl zatížen jedním obdobím výslovné nečinnosti**, a to v období od 6. 5. 2014 (odročení hlavního líčení na neurčito z důvodu stáze věc vyřizujícího soudce k odvolacímu soudu) do 18. 2. 2015, kdy bylo nařízeno další hlavní líčení (tj. průtah cca 9 měsíců). Mimo shora uvedená období byly úkony soudu v původním řízení činěny střídavě obratem, střídavě v přiměřených lhůtách, procesní postup byl relativně plynulý. Soud má v daném ohledu za to, že skutečnost, že soudce odešel na stáž k jinému soudu a tudíž v původním řízení nečinil žádné úkony (jakkoliv pochopitelné), nemůže být tolerovatelným průtahem.

Zdržení ve smyslu absence úkonů či rozhodnutí soudu směřujících ke skončení věci je však třeba spatřovat i v do jisté míry „**nekoncentrovaném**“ **postupu OS** spočívajícím zejména v liknavém přístupu OS k zajištění účasti obžalovaného u hlavního líčení. Ačkoli bylo z průběhu původního řízení zřejmé, že se obžalovanému opakovaně nedařilo doručovat předvolání, příp. obžalovaný se opakovaně omlouval, OS až dne 23. 6. 2015 vydal příkaz k zatčení obžalovaného, tj. po více než 3 letech ode dne, kdy se konalo první hlavní líčení, přičemž již předvolání k tomuto hlavnímu líčení bylo problematické, což se následně v průběhu původního řízení neustále opakovalo a vedlo k tomu, že OS opakovaně hlavní líčení odročoval. Zmíněné problémy s doručováním předvolání obžalovanému a jeho opakované omluvy (které soud hodnotí jako s obstrukcemi hraničící jednání) byly dle soudu hlavní příčinnou délkou původního řízení. Tomu však OS mohl do jisté míry zabránit např. vydáním příkazu k zatčení či předvedení obžalovaného v dřívější fázi původního řízení.

Vzhledem k tomu, že průtah ve vlastním smyslu slova dle soudu nebyl tolerovatelný, vzhledem k „**nekoncentrovanému**“ **postupu OS** a s přehlednutím k celkové délce původního řízení (cca 4 roky a 4 měsíce) a dalším okolnostem případu, tak, jak byly popsány shora, dospěl soud k závěru, že **celková doba původního řízení již nebyla přiměřená**, jakkoliv nijak zásadně.

Soud má tedy za to, že v dané věci **došlo k porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě**. V důsledku porušení tohoto práva **žalobkyni vznikla nemajetková újma**, jejíž vznik se předpokládá (jde o vyvratitelnou právní domněnku), jinými slovy porušení práva na přiměřeně dlouhé řízení je bez dalšího spojeno se vznikem nemajetkové újmy na straně žalobkyně. Bylo na žalované, aby vznik újmy vyvracela, což nečinila a naopak žalobkyni odškodnila, jakkoli pouze formou konstatování porušení jejího práva.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a po zhodnocení důkazů provedených v tomto řízení soud dospěl k závěru, že požadavek žalobkyně na zaplacení přiměřeného zadostiučinění v penězích je co do základu oprávněný, když samotné konstatování porušení práva (k němuž sám ESLP nepřistupuje často) se soudu nejeví jako zcela dostatečné, když, jak již shora uvedeno, nelze hovořit o bagatelnosti významu řízení pro žalobkyni.

Pokud se jedná o výši žalobou požadovaného přiměřeného zadostiučinění, soud má za to, že tuto je nutno hodnotit jako nadnesenou, není přiměřená všem okolnostem případu. Soud na základě kritérií stanovených shora citovaným ust. § 31a odst. 3 zákona, k nimž se v konkrétních souvislostech dané věci vyjádřil podrobně již výše, shledává **přiměřeným odškodnit nemajetkovou újmu žalobkyně vzniklou porušením jejího práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, částkou 35.000,- Kč**, kdy soud vycházel ze sazby 15.000,- Kč za první dva roky řízení a 15.000,- Kč za každý další rok řízení (tj. 45.000,- Kč) a částky 5.000,- Kč odpovídající dalším 4 měsícům řízení. Vypočtená základní částka ve výši 50.000,- Kč byla ponížena o 20 % odpovídajícím tomu, že věc byla skutkově složitější, a dále ponížena o 20% z důvodu procesní složitosti. Naopak vypočtená částka byla navýšena o 10 % z důvodu postupu soudů spočívajícího v průtahu v řízení na straně jedné a na straně druhé z důvodu určitého „nekoncentrovaného“ postupu soudů. Co se týče ostatních zákonných kritérií (byť se jedná o jejich demonstrativní výčet) soud neshledal žádné další způsobilé uvedenou částku zvýšit či naopak ponížít. Celkem tedy došlo k ponížení základní částky o 30%. Z uvedeného důvodu soud přiznal žalobkyni zadostiučinění ve výši, jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

K úrokům z prodlení:

Co se týče výše žalobou požadovaného příslušenství, úroky z prodlení byly požadovány od nesprávného data (od 27. 12. 2016).

Dle ust. § 15 odst. 2 zákona se poškozený může domáhat se náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody či jiné újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované). Teprve ode dne následujícího po uplynutí zmíněné lhůty jej tedy stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2060/2001).

Uplatněním je pak okamžik doručení žádosti žalobkyně o náhradu újmy žalované, tj. v daném případě dne 27. 6. 2016. Lhůta 6 měsíců tak žalované neuplynula dne 27. 12. 2016 (úterý), když to byl poslední den lhůty. Žalovaná se tedy dostala do prodlení s plněním, tj. marným uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku u žalované, až dne 28. 12. 2016 a od tohoto dne (včetně) ji tudíž stíhala povinnost zaplatit příslušenství pohledávky. Z uvedeného důvodu soud úroky z prodlení z přisouzené jistiny přiznal v zákonné výši za dobu od 28. 12. 2016 do zaplacení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Ze shora uvedeného důvodu dále soud ve výroku II. tohoto rozsudku zamítl zákonné úroky z prodlení za den 27. 12. 2016 z celé žalované částky. Soud zároveň zamítl úroky z prodlení z části požadované jistiny, která žalobkyni nenáleží.

K nákladům řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši

plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu, a to jakkoliv je si soud vědom rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněného pod R 40/2014, jenž dovozuje plný úspěch (§ 142 odst. 1 o.s.ř.).

Náklady řízení žalobkyně sestávají z odměny za právní zastoupení žalobkyně za tři úkony právní služby dle ust. § 7 bod č. 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)* (srov. např. usnesení NSČR ze dne 29. 1. 2014 sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), kdy tak za jeden úkon právní služby přísluší částka 3.100,- Kč, a to dle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky č. 177/1996 Sb. Jedná se o následující úkony právní služby: (i) převzetí věci, (ii) podání žaloby a (iii) replika žalobkyně k vyjádření žalované (tj. celkem 9.300,- Kč); a příslušné tři režijní paušály po 300,- Kč (tj. 900,- Kč). Celková částka 10.200,- Kč byla navýšena o částku 2.142,- Kč odpovídající 21% DPH, jehož je právní zástupce žalobkyně plátcem. Celkové náklady na právní zastupování žalobkyně tedy činí 12.342,- Kč.

Ke lhůtě k plnění:

Lhůta k plnění ve vyhovujícím výroku o věci samé i ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 1. prosince 2017

Mgr. Pavel Riedlbauch v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení :Vítková

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Renaty Hertlové ve věci

žalobkyně: **ALGECO s. r. o.**, IČO 25520334
sídlem Olšík 586, Spytihněv
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Patrikem Tauerem
sídlem Vinohradská 2134/126, Praha 3

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstva spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o zaplacení 52 500 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. prosince 2017, č. j. 12 C 19/2017 - 36,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. **mění** tak, že **se** žaloba **zamítá**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 35 000 Kč s tam specifikovaným příslušenstvím do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu co do zaplacení částky 17 500 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 342 Kč k rukám jejího advokáta do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Rozhodl tak o žalobním požadavku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 52 500 Kč s příslušenstvím, která žalobkyni měla vzniknout

nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. [REDAKCE] když žalobkyni byla dne 3. 2. 2012 doručena obžaloba na Z [REDAKCE] I [REDAKCE] a dne 19. 6. 2016 jí byl doručen rozsudek odvolacího soudu, v němž byla žalované přiznána část nároku na náhradu škody uplatněného v rámci trestního řízení. Dne 27. 6. 2016 uplatnila předmětný nárok u žalované, ta ke dni podání žaloby neposkytla žádné stanovisko. Žalovaná své zamítavé stanovisko odůvodňovala tím, že posuzované řízení trvalo 4 roky a 3 měsíce, s výjimkou doby, kdy byl vyřizující soudce na stáži u Krajského soudu v Ústí nad Labem, nebylo řízení stíženo obdobím nečinnosti ze strany soudu, na délce řízení se podíleli zejména obžalovaný a svědek. Shledala, že celková doba řízení byla nepřiměřená a žalobkyni poskytla zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě s přihlédnutím ke značné výši základního kapitálu žalobkyně a k tomu, že jejími dvěma společníky jsou společnosti sídlící v Německu, a tak nárok žalobkyně na náhradu škody v původním řízení nebyl příliš významný.

2. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně u žalované dne 27. 6. 2016 požádala o odškodnění nároku na náhradu přiměřeného zadostiučinění, žalovaná shledala její žádost důvodnou a konstatovala porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Posuzované řízení bylo zahájeno u Okresního soudu v Mostě dne 3. 2. 2012 podáním obžaloby na Z [REDAKCE] I [REDAKCE] pro spáchání zločinu zpronevěry, řízení bylo vedeno pod sp. zn. [REDAKCE] V roce 2012 bylo 30. 3. 2012 nařízeno hlavní líčení na 30. 5., obžalovanému nebylo předvolání doručeno včas, proto hlavní líčení bylo odročeno na 11. 9., to bylo z důvodu omluvy obžalovaného odročeno na 11. 12., předvolání se obžalovanému nepodařilo doručit, a proto bylo hlavní líčení odročeno na 27. 3. 2013. U toho obžalovaný vypovídal, byl vyslechnut svědek a hlavní líčení bylo odročeno na 11. 6., z něhož se obžalovaný ze zdravotních důvodů omluvil, bylo odročeno na 11. 9., soudce se snažil doručovat předvolání i prostřednictvím policie, obhájkyň obžalovaného se z hlavního líčení omluvila, hlavní líčení dne 13. 11. se konalo za účasti obžalovaného, bylo odročeno na 25. 2. 2014, k němuž se obžalovaný opět nedostavil, bylo odročeno na 6. 5., nepodařilo se eskortovat svědka, hlavní líčení dne 6. 5. 2014 bylo odročeno z důvodu, že se nepodařilo obžalovanému doručit předvolání a z důvodu plánované stáže věc řešícího soudce na neurčito, zároveň předvolaný svědek uvedl, že vypovídat nebude. V roce 2015 bylo dne 18. 2. nařízeno hlavní líčení na 14. 4., předvolání se obžalovanému nepodařilo doručit, poškozená i obžalovaný se omluvili, hlavní líčení bylo odročeno na 23. 6., obžalovaný se k němu nedostavil, bylo jednáno a odročeno na 1. 9., 23. 6. byl vydán příkaz k zatčení obžalovaného, 26. 6. se obžalovaný omluvil a přislíbil další účast, 1. 7. bylo vyhlášeno pátrání po obžalovaném, dne 16. 7. si obžalovaný přebral u soudu písemnosti a poučení, že nelze vést hlavní líčení v jeho nepřítomnosti, 17. 7. byl příkaz k zatčení obžalovaného odvolán, při hlavním líčení 1. 9. byl vyslechnut znalec, bylo odročeno na 24. 11., při němž byl vyhlášen odsuzující rozsudek a poškození (včetně žalobkyně) byli se svým nárokem na náhradu škody odkázáni na občanskoprávní řízení. K odvolání žalobkyně ze dne 2. 12. 2015, byl spis dne 16. 2. 2016 předložen Krajskému soudu v Ústí nad Labem, ten nařídil veřejné zasedání na 29. 3., z něhož se žalobkyně omluvila, bylo odročeno na 19. 4. 2016 a 10. 5. 2016, při něm byl napadený rozsudek změněn tak, že odsouzený byl uznán povinným uhradit žalobkyni coby poškozené náhradu škody ve výši 459 000 Kč; rozsudek byl právnímu zástupci žalobkyně doručen dne 19. 6. 2016.
3. Na základě těchto zjištění a po citaci ust. §§ 1, 5, 13 odst. 1, 15, 31a zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)/dále jen OdpŠk/ soud prvního stupně dospěl k následujícím závěrům. Rozhodné období původního řízení začalo běžet dne 3. 2. 2012, kdy byla podána obžaloba, konec rozhodného období byl 19. 6. 2016, kdy bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí odvolacího soudu měnící napadený rozsudek ze dne 10. 5. 2016. Celková doba původního řízení, resp. rozhodného období ve vztahu k posuzované nemajetkové újmě žalobkyně činila 4 roky a

4 měsíce. Řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, což mělo určitý dopad na celkovou délku řízení. Po skutkové stránce byla věc složitější, neboť bylo prováděno dokazování listinami, výslechem svědků a znaleckým posudkem. Věc byla složitější i po procesní stránce, když byla činěna procesně rozhodnutí a řada úkonů v souvislosti s opakovaným se nedostavováním se obžalovaného k hlavnímu líčení a jeho omluv, a to i v odvolacím řízení. Žalobkyně se na celkové délce posuzovaného řízení ve smyslu nečinnosti či obstrukcí nepodílela. Význam posuzovaného řízení byl pro žalobkyni standardní, když se v něm domáhala náhrady škody. Postup soudu byl zatížen jedním obdobím výslovné nečinnosti v období od 6. 5. 2014 do 18. 2. 2015, kdy byl věc vyřizující soudce na stáži u odvolacího soudu. Takový průtah nelze posoudit jako tolerovatelný. Přihlédl k nekoncentrovanému postupu soudu spočívajícímu v liknavém přístupu k zajištění účasti obžalovaného u hlavního líčení. Uzavřel, že celková doba řízení už nebyla přiměřená, a tak došlo k porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, v jehož důsledku jí vznikla nemajetková újma, jejíž vznik se předpokládá, dospěl k závěru, že požadavek na zaplacení přiměřeného zadostiučinění v penězích je co do základu oprávněný, když samotné konstatování porušení práva (k němuž sám ESLP nepřistupuje často) se soudu nejeví jako zcela dostatečné, kdy již nelze hovořit o bagatelnosti významu řízení pro žalobkyni. Přiměřeným odškodněním shledal částku 35 000 Kč, když vycházel ze sazby 15 000 Kč za první 2 roky řízení a 15 000 Kč za každý další rok řízení. Základní výměru 50 000 Kč ponížil o 20 % z důvodu skutkové složitosti, dále o 20 % z důvodu procesní složitosti a naopak jí o 10 % z důvodu postupu soudu spočívajícího v průtahu řízení a nekoncentrovaného postupu, celkem základní částku ponížil a 30 % a ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odůvodnil přiznané příslušenství pohledávky a výrok o nákladech řízení opřel o ust. § 142 odst. 3 o. s. ř.

4. Proti tomuto rozsudku žalovaná podala v zákonné lhůtě odvolání směřující do vyhovujícího výroku o věci samé a akcesorického nákladového výroku z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Setrvala v něm na svém stanovisku, že konstatování porušení práva je v daném případě zcela dostačující a přiměřenou formou zadostiučinění. Namítla, že žalobkyně vystupovala v posuzovaném řízení v postavení poškozeného. Akcentovala, že v řízení nedošlo k výrazným prodlevám, že na délku řízení mělo výrazně negativní vliv chování obžalovaného a jeho bratra (svědka) a poukázala na závěr uvedený v rozsudku NS ČR ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, že peněžní satisfakce připadá v úvahu tehdy, pokud by morální satisfakce nebyla způsobené nemajetkové újme adekvátní. Nesouhlasila s navýšením základní částky o 10 % a v tomto směru odkázala na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30 Cdo 1240/2013. Postup soudu byl důvodem pro posouzení otázky, zda vůbec došlo k nesprávnému úřednímu postupu a otázky, zda žalobkyni vznikla nemajetková újma, kterou je třeba kompenzovat finančním zadostiučiněním. Další zvyšování základní částky za kritérium postupu soudu je tak dvojím odškodněním za jednu okolnost. Navrhla, aby změnou napadeného rozsudku ve výroku odvoláním dotčeném byla žaloba zamítnuta.
5. Žalobkyně ve svém písemném vyjádření k odvolání žalované označila odkazy na uvedená rozhodnutí NS ČR za nepřipadné, neboť ze Stanoviska NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2006 vyplývá, že konstatace postačí v případě, kdy k délce řízení významnou měrou přispěl účastník, nebo si věc přímo zavinil (usnesení sp. zn. 30 Cdo 3076/2012). Opětovně poukázala na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30 Cdo 91/2017. Navrhla, aby byl napadený rozsudek ve výroku I. jako věcně správný potvrzen.
6. Z podnětu a v mezích podaného odvolání odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to v nepřítomnosti účastníků (ust. §§ 212, 212a odst. 1 a 5 a 214 odst. 3 o. s. ř.), a odvolání shledal důvodným.
7. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostačující a správná skutková zjištění, nevyvodil z nich však správné závěry právní. Žalobkyně měla v posuzovaném trestním řízení postavení poškozené, z jejího pohledu se jednalo o řízení, v němž se domáhala náhrady škody. Při posouzení vzniku odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem

spočívajícím v nepřiměřené délce řízení dle § 13 odst. 1 ve spojení s § 31a odst. 3 Odp Šk a na základě judikatury Evropského soudu pro lidská práva je vždy nutno vycházet z celkové doby řízení a zjistit, zda tato délka byla s ohledem na kritéria demonstrativně vyjmenovaná v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk skutečně nepřiměřená. Je správný závěr soudu prvního stupně, že posuzované řízení trvalo 4 roky a 4 měsíce a že rovněž nelze přehlédnout, že v řízení došlo k výraznější prodlevě v rozsahu devíti měsíců v důsledku stáží věc vyřizujícího soudce u jiného soudu. I přes tento ojedinělý průtah odvolací soud nehodnotí délku posuzovaného řízení jako nepřiměřeně dlouhou, za kterou by žalobkyni mělo příslušet zadostiučinění, ať už v jakékoliv formě. Odvolací soud přitom přihlédl ke konkrétním okolnostem posuzované věci, zejména její procesní složitosti v důsledku obstrukčního chování obžalovaného a svědka, nutnosti znaleckého zkoumání a dvojinstančnosti řízení a ke zcela standardnímu významu posuzovaného řízení pro žalobkyni.

8. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku o věci samé postupem dle § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. změnil tak, že žalobu zamítl.
9. O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle ust. §§ 224 odst. 2 a 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná měla v řízení úspěch, má proto vůči neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů, které jí v řízení vznikly. Jsou tvořeny dvěma paušálními náhradami po 300 Kč za písemné vyjádření k žalobě a písemné odvolání.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

Praha 4. září 2018

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu